

Fra statsministeren har jeg modtaget følgende skrivelse af 12. marts 2007:

»Efter statsministerens indstilling er det ved kongelig resolution af den 7. marts 2007 bestemt, at kompetencen til i medfør af § 33, stk. 2, og § 70, stk. 4 og 5, i beredskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 137 af 1. marts 2004, at fastsætte bestemmelser om brandværn på campingpladser overføres fra forsvarsministeren til miljøministeren.

Jeg beder formanden underrette Folketinget herom.

Anders Fogh Rasmussen

/Sten Frimodt Nielsen.«

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 3379

1) Til socialministeren af:

Mette Frederiksen (S):

»Vil ministeren foretage en undersøgelse af, om vilkårene for en anbringelse af udsatte børn i Egedal Kommune er blevet forringet, efter at kommunen – som oplyst af formanden for Familiedvalget, Bent Tranekjær Rasmussen, til Ugebrevet A4 den 19. februar 2007 – har fastsat et klart måltal for nedbringelse af antallet af anbringelser i henhold til serviceloven uden viden om behovet hos de udsatte børn i kommunen?«

Mette Frederiksen (S):

Jeg rejser spørgsmålet her på en, synes jeg, efterhånden noget dystre baggrund. For det, vi hører fra rigtig, rigtig mange kommuner og især fra sagsbehandlere, er, at der ikke er penge nok i de kommunale kasser til at foretage de anbringelser, der er behov for, af de mest udsatte børn og unge. Det drejer sig både om, at der er børn, der ikke bliver anbragt, selv om de burde det, og at børn, der er anbragt uden for eget hjem, pludselig bliver hjemgivet af kommunen, fordi der

ikke er ressourcer til at opretholde deres anbringelsesforløb.

Det er selvfølgelig på alle mulige måder både forkert og meget ulykkeligt for de børn, der ikke får den opbakning og den støtte, der skal til, for at de kan leve et godt liv.

Når vi rejser spørgsmålet i dag, er det, fordi den nye Egedal Kommune nu direkte tilkendegiver, at den i år 2007 ikke ønsker at anbringe flere børn. Det synes vi er i modstrid med serviceloven, det synes ministeren ikke, og det har vi simpelt hen behov for at få uddybet her.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det socialministeren for at besvare spørgsmålet.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal svare på spørgsmålet, at der jo ikke er noget galt i, at en kommune i forbindelse med planlægningen af kommunens indsats opsætter nogle mål for, hvad man regner med det kommende års udgifter bliver. Det er ikke i sig selv i strid med serviceloven.

Det afgørende er jo, at der er plads til at revidere målene, og at man, hvis det eksempelvis viser sig, at der er behov for at anbringe flere børn, end man umiddelbart havde regnet med, så justerer på det og selvfølgelig sørger for at iværksætte de foranstaltninger, der er behov for i forhold til børnenes situation. Man må aldrig undlade at hjælpe et barn, der har brug for hjælp og støtte, og det gælder, uanset hvordan årets udgiftsramme ser ud.

Når Egedal Kommune som eksempel har opsat nogle mål, er der ikke noget som helst ulovligt i det. Kommunen giver jo selv i samme forbindelse udtryk for, at man ikke må sylte sagerne, og at der skal følges op i forhold til den hjælp, børnene måtte have brug for. Så i forhold til det skriftlige spørgsmål kan jeg sige, at jeg ikke har tænkt mig at foranstalte en undersøgelse af kommunens praksis.

Det helt afgørende er, at kommunen følger op på de mistanker, der måtte være, de underretninger, der kommer ind, og sørger for at lave en ordentlig undersøgelse af barnets forhold og foretage en konkret vurdering af, hvad det er for en hjælp og støtte, det pågældende barn har brug for. Det ser jo også ud til, at kommunerne prioriterer de forebyggende foranstaltninger højere og sætter ind i forhold til det, og det er jo også fint, hvis det er udtryk for, at man forsøger at gribe tidligere ind eller forsøger med andre